

„THE NEW YORK TIMES“ BESTSELERIS NR. 1

SenLinYu

ALCHEMISED

KARAS BAIGĖSI. JOS KOVA TIK PRASIDEDA.

LIETUVIŠKAS
LEIDIMAS

baltos lankos

SenLinYu

Alchemised

romanas

Iš anglų kalbos vertė Ina Jakaitė

baltos lankos

Pastaba

Tai grožinės literatūros kūrinys, kuriame tyrinėjama daug tamsių karo ir išgyvenimo aspektų. Skaitytojams patariama būti atsargiems. Daugiau informacijos rasite knygos gale pateiktose turinio pastabose.

Prologas

Kartais Helena imdavo svarstyti, ar dar turi akis. Ją gaubianti tamsa niekada nesitraukdavo. Iš pradžių Helena manė, kad jei lauks pakankamai ilgai, sužibs šviesos spindulys, ir gal kas nors ateis. Nors ji kantriai laukė, niekas nesikeitė.

Begalinė tamsa nesitraukė.

Helena jautė savo kūną, gaubiantį ją tarsi narvas, bet jokiomis pastangomis ar atkaklumu neprivertė jo pajudėti. Kūnas plūduriavo sustingęs, abejingas ir imdavo smarkiai trūkčioti tik atsiritus bangoms: pradedant nuo sprando, elektros srovės draskė Heleną, priversdamos visus raumenis smarkiai susitraukinėti. Bangos išnykdavo taip pat ūmiai, kaip ir atsirisdavo. Laikui bėgant, tai buvo vienintelis Helenos pojūtis.

Bangos buvo būtinos, kad sąstovyje plūduriuojančios Helenos raumenys nesunykėtų. Ji nepamiršo šios smulkmenos. Prisiminė, kad yra įkišta čia ir saugoma kaip kalinė, bet kada nors ją pasiims.

Iš pradžių Helena skaičiavo laiką tarp bangų, kad sužinotų, kaip dažnai jos atsirita. Skaičiavo sekundes. Dešimt tūkstančių aštuoni šimtai sekundžių. Tikrų tikriausiai kas tris valandas. Visada taip pat.

Tada Helena ėmė skaičiuoti bangas, bet, jų skaičiui vis didėjant, liovėsi, bijodama sužinoti.

Helena prisivertė sutelkti dėmesį į kitus dalykus, ne į laukimą. Ne į begalybę. Ne į tamsą. Jai reikėjo laukti, todėl ji paniro į monotoniją, kad mintys liktų šviesios. Helena vaizdavosi pasivaikščiojimus. Uolas ir dangų. Aplankė visas vietas, kuriose kada nors klajojo. Prisiminė visas skaitytas knygas.

Ji privalo išverti. Likti budri. Tada bus pasiruošusi. Ji *privalo* būti pasiruošusi.

Ji nemirs.

1 skyrius

Plykstelėjusi šviesa kone perskrodė Helenai smegenis.

Pasigirdo riksmas.

– Velniai griebtų! Kodėl ji sąmoninga? – Balsas įsiveržė į jos jutimų agoniją.

Šviesa badė Heleną. Jos smaigas varstė akis ir smigo į kaukolę. Dievai, jos akys.

Helena raičiojosi. Ryški šviesa susiliejo, susverdėjo. Deginantis skystis veržėsi į gerklę. Ausyse riaumėjo.

Slidūs pirštai susmigo jai į rankas iki pat kaulų ir tempė aukštyn. Oras pateko į plaučius, priversdamas juos trūkčioti, kai skystis šliūkštelėjo aukštyn.

– Po velnių tą sąstovio gelį. Negaliu gerai suimti. Priversk ją užsičiaupti! Ji tuoj nusiskandins.

Iškritusi Helena į kažką atsitrenkė galva. Šiurkštus akmuo draskė rankas. Ji aklai ropojo, bandydama atsistoti. Helena vis dar buvo užsimerkusi, bet šviesa badė jai kaukolę kaip peilis. Kietas daiktas buvo nuplėštas jai nuo sprando ir kažkas šilto bei šlapio nubėgo per odą.

– Po velnių, kodėl ji sąmoninga? Šitai kažkas tikriausiai sušiko dozę. Neleisk jai nušliaužti.

Helenos rankas vėl kažkas sugriebė, ji buvo pakelta nuo žemės.

Ji išsilaisvino ir prisivertė atsimerkti. Tačiau sugėbėjo įžiūrėti tik akinamą baltumą. Helena puolė prie jos.

– Prakeikta kale, tu man įdrėskai!

Helenai pakaušyje sprogo skausmas.

Kai Helena atgavo sąmonę, vis dar buvo šviesu.

Lėtai, tarsi ji būtų po vandeniu ir plauktų link raibuliuojančio ir nepasiekiamo paviršiaus, sąmonė pamažu grįžo. Helena buvo užsi-merkusi, šviesa telkėsi anapus vokų. Helena jautė jos keliamą skausmą.

Ji gulėjo ant kažko kieto. Šalto stalo, kurio metalas po jos pirštais buvo inertiškas.

Ji miglotai girdėjo balsus, neaiškius, bet artimus.

– Na? – paklausė moters balsas. – Ar dar yra tokių?

– Ne, – atsakė vyras. Tai buvo pirmasis anksčiau girdėtas balsas. – Mes ištraukėme likusius. Tik šita buvo laikoma neteisingai.

– Ir ji buvo sąmoninga, kai atidarėte talpyklą?

– Žinoma. Kai pakėlėme dangtį ir ją ištraukėme, pradėjo rėkti. Prisipažinsiu, manęs vos neištiko širdies smūgis. Vilemsas taip išsigando, kad vos jos nenuskindino, o kai ištraukėme, ji visai pašėlo. Draskė mane iki gyvo kaulo, kol gavo per makaulę. Turėjo kateterį ir kitką, bet raminaujieji nebuvo lašinami. Matyt, kažkas atsitiktinai išjungė.

– Tai nepaaiškina, kodėl apie ją nėra įrašų, – tarė moteris. – Keista.

– Tikriausiai skubos darbas. Negalėjo būti taip ilgai saugoma. Net dauguma tinkamai sutvarkytų negyvi. Daugelyje talpyklų – tik sriuba ir kaulai. – Vyras nervingai nusijuokė.

– Sužinosime daugiau, kai nuvešiu ją į Centrą, – tarė moteris. Jos balsas skambėjo abejingai. – Teisingai padarei, kad pranešei. Tai neįprasta. Pasakysi, kiek likusių atsibus. Visi nelabai pažeisti ir prikelkti tinkami lavonai keliaus į kasyklas. O gyvieji ištekliai bus siunčiami į Koloniją.

– Suprantu. Ir tu užtarsi mane geru žodžiu, tiesa? Būtų labai svarbu, jei tai padarytum, – viltingai tarė vyras ir dirbtinai nusijuokė. – Žinai, aš nejaunėju.

– Didysis nekromantas turi apsvarstyti daug prašymų. Tavo darbas nebus pamirštas. Paruošk sunkvežimį jiems pervežti.

Pasigirdo tolstantys žingsniai, juos lydėjo irzlus atodūsis.

– Nevaizduok esanti be sąmonės, žinau, kad pabudai. Atsimerk, – liepė moteris. – Pataisiau tavo jusles, todėl šviesos neturėtų būti per daug.

Helena atsargiai žvilgtelėjo pro blakstienas.

Pasaulis aplink ją skendėjo žalsvoje prieblandoje, pavidalai priminė šešėlius. Dešinėje pusėje buvo matyti neaiški figūra.

Helena vangiai pajudino akis.

– Gerai. Tu vykdam paliepimus *ir* seki judesį.

Helena pabandė kalbėti, bet tik tyliai žioptelėjo.

Pasigirdo rašiklio spragtelėjimas ir popieriaus šnaresys.

– Taigi, kalinė 1273 ar 19819? Turi du kalinio numerius, bet šioje įstaigoje nė apie vieną nėra jokių įrašų. Gal prisimeni vardą?

Helena tylėjo. Dabar, kai paprasčiausia šviesa nebekėlė baimės, galėjo šiek tiek pamąstyti. Ji vis dar buvo kalinė.

Moteris nekantriai šnarpstelėjo:

– Ar supranti mane?

Helena nieko neatsakė.

– Na, regis, negaliu daug tikėtis. Vis tiek greitai sužinosime. Jūs, gabenkit ją.

Pavidalas išnyko ir pasirodė naujos figūros. Šalta oda suspaudė Helenai riešus. Cheminių konservantų ir senos mėsos dvokas degino nosį. Nekrovergai. Helena pabandė įžiūrėti jų veidus, bet akys vis nuklysdavo ir nenorėjo susitelkti į vieną tašką.

Stalas ėmė virpėti, tarsi riedėtų akmeninėmis grindimis, ir tas virpulys plito Helenai per kaukolę ir į dantis.

Tada pasidarė labai šviesu, tarsi Helenai į tinklainę būtų sušmeigtos adatos. Ji dusliai suklykė ir vėl užsimerkė.

Pykinimą keliantis šuolis aukštyn, ir viskas aptemo, kažkur po Helena suburzgė variklis.

Ji privalėjo pabėgti. Pabandžiusi pajudėti, išgirdo metalo žvangesį.

– Gulėk ramiai, – paliepė staiga grįžęs moters balsas. Visai šalia.

Helena trūktelėjo, sunkiai gaudydama orą, jos rankos ir kojos rangėsi surakintos. Ji privalo pabėgti. Ji turi...

– Negadink man dienos dar labiau, – lediniu balsu tarė moteris.

Pirštai sugriebė Helenai kaukolės pagrindą, ir smegenis užliejo energijos pliūpsnis.

Vėl tamsa.

*

Sukrečianti agonija ir staigus siaubas grąžino Helenai sąmonę.

Išplėstomis akimis ji šoko aukštyn, kaip tik laiku, kad pamatytų ištraukiamą švirkštą. Pokštelėjo įsitempusi grandinė ir Helena krito atgal, širdis greitai daužėsi tarsi perdurta, kiekvienas tvinksnis kėlė skausmo pliūpsnį.

– Na, štai. – Kažkur dešinėje žvangtelėjo ant metalinio padėklo numestas švirkštas. – Tai turėtų padėti tau susivokti ir prabilti.

Tai pasakė ta pati moteris, kaip ir anksčiau.

Helena jau buvo ne ant stalo ar sunkvežimyje. Ji gulėjo ant kieto čiužinio, o aplink tvyrojo stiprus ir sterilus antiseptiko kvapas.

Viršuje buvo matyti blankios pilkos lubos.

Pro skausmą Helenos venomis staiga ėmė plūsti energija, perauganti į deginantį karštį, kuris svilino ir lankstė rankas. Helena jau-tė, kaip jos sąmonė skaidrėja ir viskas tampa šviesiau bei aiškiau. Ji sukrutėjo ir metalas įsirėžė į riešą.

– Nieko nebus. Greičiau susilaužysi kaulus, nei išsilaisvinsi iš antrankių. Atsakyk į mano klausimus ir galbūt leisiu tau atsikelti, kol vaistai neišsivadėjo. Antraip gali gerokai skaudėti.

Negalėdama pajudėti, Helena pajuto, kad jos mintys pašėlsta. Jai buvo suleista kažin kokių stiprių stimuliuojančių vaistų. Įstrigusi Helenos viduje, energija ėmė plūsti į smegenis, o pakrikusios, baimės kupinos mintys nuskaidrėjo it krištolas.

– Helena Marino. Tu... – pasigirdo verčiami puslapiai, – remiantis tavo 1273 byla, turėtum būti mirusi. Buvai skirta sunaikinti dėl neišvardytų „didelių sužalojimų“. Tačiau 19819 paskyra teigia,

kad tave parinko sąstoviui. – Vėl sušlamėjo puslapiai. – Tačiau nėra jokių įrašų, kad būtum ten nugabenta ar apdorota. – Moteris caktelėjo pro dantis seiles. – Nuo praėjusių metų rugpjūčio tavęs nebuvo mūsų bylų sistemoje. Keturiolika mėnesių. O dabar randame tave sąstovio sandėlyje, į kurį niekada nebuvai nuvežta. Kaip čia yra?

Helena lėtai mirkstelėjo, bandydama suvokti informaciją. Keturiolika mėnesių?

– Akivaizdu, kad niekas negali tiek ilgai išgyventi sąstovyje. Net po šešių mėnesių idealiomis sąlygomis tai beveik neįmanoma, o tu net nebuvai tinkamai laikoma. Taigi, iš kur tu atsiradai? Ir kas tave ten įkišo?

Helena nusisuko, atsisakydama kalbėti.

Moteris murmeldama priėjo arčiau.

– Tau niekas negresia. Pasakyk tiesą ir viskas baigsis. Kur buvai prieš pakliūdama į sąstovį?

Klausimas buvo ištartas lėtai.

Helena nieko neatsakė, nors labai norėjo pajudinti žandikaulį. Širdžiai varant vaistus giliau į venas, kūnas ėmė drebėti.

Nebuvo nieko, ką Helena galėtų apsaugoti, bet ji nenorėjo bendradarbiauti su savo kankintojais. Palengvinti jiems bet ką, kad ir bylų tvarkymą.

Be to, ji niekur kitur nebuvo.

– Kur. Tu. Buvai. Prieš sąstovį? – garsiai paklausė moteris.

Helenai suspaudė gerklę, ji stengėsi nė negalvoti apie atsakymą, nes prisiminimas draskė ją į gabalus.

Prieš sandėlį ji buvo kartu su kitais sugrūsta į narvą prie Alchemijos bokšto, kur buvo atvežti visi kaliniai, kad galėtų stebėti karo pabaigos „iškilmes“.

Helena vis dar užuodė dūmus ir kraują vasaros karštyje, girdėjo triukšmingus džiūgavimus, mirštant Pasipriešinimo vadams, jų riksmams tylant. Matė juos žudomus ir žinojo, kad niekas dar nesibaigė, net ir tada.

Kuris nors nekromantas minioje, norėdamas pasirodyti, šokdavo į priekį ir per kelias sekundes nužudytojo lavonas atsikeldavo.